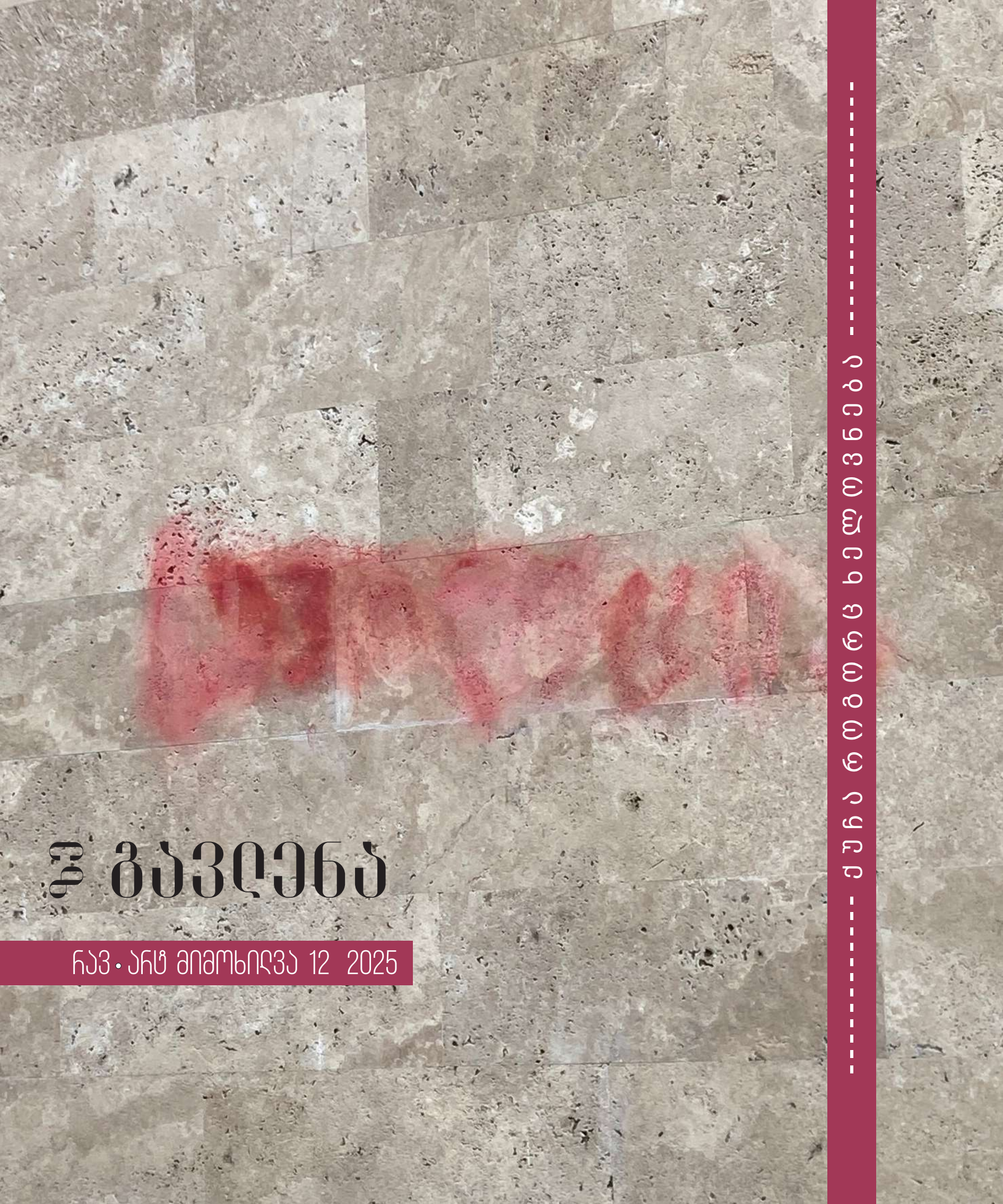

NE GAVLENA

ISSN 2667-9728 (Online)

RAV• art review 12.2025

შეგახსენებ

ნავ. ანტ მიმოხილვა 12 2025

----- ქუჩა რეგისტრაციის ქვეყნები -----

შინაჩნი content

REACH PRESENTS
წარმომადგენლის წარმომადგენლობა 4

მარიამ შერგელაშვილი

REACH PRESENTS
INTRODUCTION OF EDITOR-IN-CHIEF 5

MARIAM SHERGELASHVILI

REACH PRESENTS
ინტერვიუ 6

მედიკოსი სულაკაური LAMB

REACH PRESENTS
INTERVIEW 10

MISHIKO SULAKAURI LAMB

REACH PRESENTS
ინტერვიუ 13

მირო

REACH PRESENTS
INTERVIEW 16

MIRO

REACH PRESENTS
საქართველოს მემკვიდრეობის კომისია 19

ქეთევან (ქეტი) შავგულიძე

REACH PRESENTS
COMMENTARY BY ARTHISTORIAN 22

KETEVAN (KETI) SHAVGULIDZE

REACH PRESENTS
ისტორიული ღონისძიება 25

ქუჩის სტრუქტურა და ფოტოგრაფია
მარიამ წიგნაშვილი

REACH PRESENTS
HISTORICAL OVERVIEW 28

SERIES ON STREET ART PHOTOGRAPHY
GURAM TSIBAKHASHVILI

REACH PRESENTS
ისტორიული ღონისძიება 30

პროგრამის ავტორი სერგეი ბაგატიშვილი
მარიამ წიგნაშვილი, დიმიტრი ზნეპრენოვი

REACH PRESENTS
HISTORICAL OVERVIEW 33

HYPER TEXT TRANSFER PROTOCOL
MARIAM NATROSHVILI & DETU JINCHARADZE

REACH PRESENTS
შენიშვნები პერიოდის 35

წიგნი - თბილისის კომენტარი

REACH PRESENTS
CURRENT CHRONICLE 37

BOOK "TBILISI ON COMMENT"

GAULENA PRESENTS
გაგაშვილი წიგნები ZEGAULENA PRESENTS 39

Dr. LOVE 39 - 41

Gagosh 42 - 45

KOSKA32 46 - 51

Tamoonz 52 - 55

Masholand 56 - 59

Chil1 60 - 63

TABU92 64 - 65

ARIALI 66

ჩეჩენების წინასიძევაობა

ქუჩის ხელოვნება ან ქუჩა როგორც ხელოვნება...

ყოველდღიურობის ბანალურობა და ბანალურთან ამბოხში დაბადებული შემოქმედება. ქალაქი, მისი ატმოსფერო, დაძაბულობა უხილავ თანაკვეთებს ქმნის, რომელიც ყოველდღიურობის ქაოსში ჩნდება და ქრება. თბილისი და მისი ეკლექტური ხასიათი ამ განცდებს განსაკუთრებით ამძაფრებს. აქ რიტმი ერთდროულად მძიმეა და მსუბუქი, ხმაურით გაჟღერებული და უეცრად მდუმარე. ქალაქის დაძაბულობა ხელშესახება, განსაკუთრებით დღეს როდესაც ქუჩა მძლავრი გამოხატვის ადგილია მიმდინარე პოლიტიკურ დესტაბილიზაციაში, აქ ხდება ძიება თავისუფლების, სამართლიანობის მოთხოვნის. ქუჩა ხალხის ერთადერთი არეალია, სადაც ერთმანეთს ენაცვლება დაპირისპირება, სოლიდარობა, შეუთავსებლობა, ემპათია...

ზეგავლენას ეს ნომერი აფიქსირებს ქუჩას და ქუჩაში მიმდინარე პროცესს, ქუჩაში, სადაც ყველაფერი სხვანაირად ჩანს: დისტანცია მოშლილია, ისევე როგორც ფორმები, და ადამიანებსა და სივრცეებს შორის არსებული საზღვრები. თბილისის თითოეულ უბანს თავისი წინაგანი დინამიკა აქვს, მაგრამ ამ მრავალფეროვან სტრუქტურაში მუდმივი ღერძი მაინც ერთიანია: პოეტური სინკრეტულობა. ეს ის მდგომარეობაა, სადაც ბეტონის სიმძიმეს, სიმწვანის დეფიციტს, ქაოტურ მშენებლობებს, და ურბანულ გადაუჭრელ სირთულეებს მაინც თან ახ-

ლავს რიტმი, ქალაქის ხშირად მძიმე (გახშირებულ ან მიღეულ) სუნთქვაში გამომკრთალი წინაგანი დინამიკა.

ქუჩის ხელოვნება ერთ უანრობრივ კატეგორიად ვერ განიხილება, რადგან მისი ფუნქცია არ დაიყვანება ფორმალურ განსაზღვრებამდე, არამედ მუდმივად ცვალებადი რეაგირებაა. რეაგირება იმ იმპულსებზე, რომლებიც მოდის ქალაქის ღრმა ფენებიდან: სოციალური დაძაბულობიდან, ინდივიდუალური შფოთიდან, პოლიტიკური ხმაურიდან, კოლექტიური ვნებიდან და ყოველთვის მთლიანდება თავისუფლების შეუპოვარ სურვილთან.

ქუჩაში თავისუფლება შეიძლება იყოს მსუსხავი, აგრესიული, ხან მიშვებული, მაგრამ ყოველთვის ცოცხალი, მფეთქავი. ეს ყოველდღიური წინააღმდეგობების ენერგიაა, რომელიც გრაფიტებად, პასტელებად, სტენსილებად, მურალებად იქცევა. ეს არის ნიშანი იმისა, რომ ქალაქში არსებულ ზეწოლასა და ხმაურს ყოველთვის მოეძებნება წინააღმდეგობის, ირონიის, განცდის, ემოციური აფეთქების ადგილი.

სტრიტ არტი საქართველოში მიყვება გამოხატვის ამ ფორმებს. ზეგავლენა კი ამ ნომერში ცდილობს განიხილოს, უფრო სწორად კომენტარი დაურთოს იმ პროცესებს, რაც სხვადასხვა შემოქმედებით იმპულსს აჩენს და საბოლოოდ საერთო, ყველასთვის ღია და ამაღდროულად არავის საკუთრებაში არსებულ საჯარო სივრცეში ერთიანდება.

INTRODUCTION OF EDITOR-IN-CHIEF

Street art, or the street as art, emerges from the banality of the everyday and from the creative force born in rebellion against that banality. The city, its atmosphere, and its tensions form invisible intersections that flicker into being and disappear within the chaos of daily life. Tbilisi, with its eclectic character, amplifies these sensations: its rhythm is at once heavy and weightless, saturated with noise and suddenly quiet. The city's tension is tangible, especially now, when the street has become a powerful site of expression within ongoing political destabilization. Here, people search for freedom, demand justice; here, confrontation, solidarity, incompatibility, and empathy alternate in rapid succession.

Zegavlena dedicates this issue to the street and to the processes unfolding within it. In the street, everything appears different. Distance collapses, as do forms and boundaries between people and space. Each district of Tbilisi possesses its own inner rhythm, yet within this diversity a single axis persists: poetic syncretism. It is a condition in which, despite the weight of concrete, the lack of green, chaotic construction, and unresolved urban difficulties, a rhythm remains a fragile inner pulse revealed in the city's often strained (accelerated or exhausted) breathing.

Street art cannot be confined to a single genre. Its function exceeds formal categorization; it is a constantly shifting response, a reaction to impulses emerging from the deeper layers of the city: social tension, individual anxiety, political turbulence, collective passions, all converging with an unwavering desire for freedom.

Freedom in the street can be piercing, aggressive, sometimes wild, yet always alive and beating. It is the energy of daily contradictions transformed into graffiti, pastels, stencils, and murals. These marks signal that within the city's pressure and noise there will always be space for resistance, irony, reflection, and emotional eruption.

Street art in Georgia follows these expressive tendencies. With this issue, Zegavlena aims not to classify, but to comment to trace the processes that give rise to diverse creative impulses and ultimately merge into a shared public space that belongs to everyone and to no one at the same time.

Mariam Shergelashvili

ქაჩა, როგორც ინსპირაცია

ხელოვნება ყოველთვის ჩემი გარემოცვის ნაწილი იყო. მამაჩემი, ბიძაჩემი, ნათლიაჩემი ყველა მხატვარია და აქედან გამომდინარე, ხელოვნება ჩემთვის სახლის და სტუდიოს გარემოსთან ასოცირდებოდა. ჩემთვის სრულიად შეიცვალა ეს აღქმა, როდესაც გავიგე რომ ხელოვნება აეროზოლით, რომელიც აქამდე არ მქონდა გამოყენებული, შეიძლება საჯარო სივრცეშიც გავიღეს. როდესაც პირველად გავედი ქუჩაში დასახატად, მივხვდი რომ ბევრად დიდი აღმოჩენების შესაძლებლობა მაქვს, ვიდრე სახლში ტილოზე ხატვისას. მიმიზიდა თავიდანვე ამ პროცესმა იმიტომ რომ ბევრად გასართობი იყო და რაც მთავარია ორგანული ნაწილი გავხდი ისეთი დიდი მასშტაბის, როგორიცაა ქალაქი, ქუჩა, ჩემი უბანი - საბურთალო, რომელსაც ყოველდღიურად ვაკვირდებოდი. ჩემი პირველი გრაფიტი კიდეც ცოცხალია, ასევე რამდენიმე ამ პერიოდის ძველი წარწერა. დღემდე რომ ჩავუვლი ამ წარწერებს მახსენებს იმას საიდან დავიწყე. ძველი თუ ახალი წარწერები დღიურია, რომელიც ბევრ რამეს მახსენებს - რა შეიცვალა ჩემში და ჩემს გარემოში.

პირველი ნამუშევარი

პირველი ნამუშევარი იყო რაღაც წარწერა, რომელიც არ გამომივიდა, რადგან რთული იყო პირველივე მცდელობაზე დიდ მასშტაბზე ნამუშევრის გადატანა. როდესაც კალამს აქვს 2 მმ. მასშტაბი, კედელზე ეს იზრდება და 2სმ.-ია პირობითად. რთული იყო, მითუმეტეს როცა მაგალითიც არ მქონდა. მე როცა დავიწყე ქუჩაში ხატვა, თბილისში ამის მაგალითები პრაქტიკულად არ არსებობდა. სამხატვრო აკადემიის რამდენიმე სტუდენტი კი მუშაობდა, მაგრამ ცალკე იყო ეგ ჯგუფი. მახსოვს, როცა გავუზიარე ჩემი პირველი ნამუშევარი, გააკრიტიკეს კიდეც, არ მიიღეს, რაღაც ეგეთი შემთხვევა იყო. 13 წლის ვიყავი, როცა დავიწყე ქუჩაში ხატვა და მაშინ პრობლემებზე არც ვფიქრობდი. მართობდა ეს და ვცდილობდი გამექეზებინა ვიღაცეები, რომ ერთად დაგვეხატა. იმ პერიოდში ხალხმა არც იცოდა რას ვაკეთებდი, აღქმა სრულიად სხვანაირი იყო. პოლიციამაც არ იცოდა როგორი რეაგირება უნდა ჰქონოდა. თბილისიც 10-15

წლის წინ სრულიად სხვანაირი იყო, უფრო დანგრეული, ბევრი თავისუფალი კედლით, სადაც შენი წარწერა თუ ნამუშევარი მეტად ჩანდა. ახლა ბევრად დატვირთულია სივრცეები და გიწევს გადაახატო.

წესები ქუჩის ხელოვნებაში და ადგილის ცნება

ქუჩის ხელოვნება ცვალებადი და დინამიურია, მაგრამ თავისი წესები აქვს, პატარა წარწერას შეგიძლია გადაახატო ფერით შევსებული წარწერა, ფერით შევსებულს შეგიძლია ასევე გადაახატო უფრო დიდი ზომის ბევრი ფერისგან შემდგარი კომპოზიცია. გადახატვას თავისი განლაგების წესრიგი აქვს. ცალკეული ადგილების მონიშვნა ასე პირდაპირ ცხადია არ ხდება, თუმცა, არსებობს მაგალითად წინასწარ გასაზღვრული ე.წ. "სპოტები", რაც ძირითადად მატარებლის მოხატვის ადგილებია. ამ ადგილებს უცხოეთში იცავენ და მანდ ხატვაც მარტივი არაა. ქუჩაში კედლებზე კი ბევრად უფრო თავისუფალია ადგილის განსაზღვრა.

ქუჩა და პოლიტიკა

პოლიტიკური ფონის სიმძიმე პირდაპირ აისახება ქუჩაზე. ადრე ქუჩა ბევრად ცარიელი იყო და ცალკეული წარწერა უფრო გამოკვეთილად აღიქმებოდა. მაგალითად, იყო ასეთი გვერდი "Street Art In Georgia", სადაც თითქმის ყველა წარწერა იღებოდა. დღეს ასეთი რამის დაფიქსირება შეუძლებელია.

ხშირად ისმის ხოლმე კითხვა, იმასთან დაკავშირებით, რომ "სტრიტ არტისტები" არ არიან პოლიტიკურად აქტიურები. ჩემი აღქმა ამაზე კიდევ სხვანაირია. "სტრიტ არტისტი" მაინც ესთეტიკურ გამომსახველობაზე ფიქრობს, მისი ნამუშევარი სტილიზებულია. დღე ქუჩაში ხალხი წერს. ძალიან ძლიერი მესიჯები კეთდება ქალაქში. მე პირადად ვერ ვხედავ აზრს, ამის სტილიზება რა საჭიროა. მაგალითად, ცრუ, რომელიც იყო პარლამენტთან დაწერილი წლების წინ, თავის მძაფრი კონტექსტი ჰქონდა. დღეს კიდევ რომ მიხვიდე პარლამენტთან მსგავსი რამე დაწერო არ ვთვლი საჭიროდ, იმდენად ძლიერად გამოხატავს ხალხი საკუთარი წარწერებით თავს. ქუჩა ხდება ამ გამოხატვის ხელსაწყო.

ქუჩის ხელოვნების კვალიზადიფისტიკა და პოზიციონირება

თბილისის ესთეტიკა ჩემთვის არის ჩვეულებრივი, მარტივი წარწერები, გიო+ლუკა, მაგალითად ესეთი. Street Sentiment არის გვერდი, სადაც ძალიან კარგადაა ასახული თბილისის იერსახე, უცნაური, მარტივი წარწერებით. განსხვავებით მაგალითად ბერლინისგან, სადაც არტისტები სტილების შექმნაში ეჯიბრებიან ერთმანეთს, სადაც ერთი მარტივი სიტყვა სრულიად სხვადასხვა სტილით შეიძლება დაიხატოს.

"სტრიტ არტი" ჩემთვის პირდაპირ საპროტესტო გამომსახველობის შექმნასთან არ ასოცირდება. ქუჩაში ხატვა თავისთავადაა კანონის, კონკრეტული წესრიგის, წინააღმდეგ მიმართული აქტი. მაგალითად, უწყინარი ცხვრის გამოსახულება, რომლის დახატვა კანონის დარღვევაა, ვფიქრობ, რომ უკვე პოლიტიკური შინაარსის მატარებელია. ყოველთვის ვგრძნობდი და დღემდე ესაა საინტერესო ჩემთვის - გარკვეული სისტემის წინააღმდეგ წასვლა. ადრენალინის გამოიმუშავებ, როდესაც რისკზე მიდიხარ და ხელოვნების იმ ზღვარს ქმნი, რომელიც ხელოვნება შეიძლება აღარც იყოს. ქუჩაში მუშაობას ძალიან დიდი დისციპლინა სჭირდება და პირველ რიგში ეს ძალიან დამეხმარა ბევრ რამეში. ამ პროცესში აღმომჩენი ხდები, გაინტერესებს რა ხდება მიწისქვეშ, კორპუსის თავზე გინდა ახვიდე, გადმოხედო ქალაქს. პატარა დეტალებია რაც ბევრისთვის უხილავია, მაგრამ ჩემს ინტერესს ამძაფრებს. ასეთი აღმოჩენები ხშირადაა ჩემი ხელოვნების შთაგონების წყარო.

გამორჩეული ნამუშევარი ან დასამახსოვრებელი გამოკვირება

ნამუშევარზე მეტად, თანამოაზრეების პოვნა იყო გარდამტეხი. როდესაც აღმოვაჩინე Miro, მაგალითად რომელიც წლების წინ არტარეასთვის იღებდა მინი სერიებს ქუჩის ხელოვნების სტილებზე გრაფიტზე, სტიკერ არტზე და ა.შ. Miro ერთერთი პირველი სტრიტ არტისტი. მაშინ მახსოვს, Miro-მ ჩამოიყვანა ისეთი ფურგონი, რომელშიც ცხოვრობ, მანდ იღებდა ამ გადაცემებს. ამ ფურგონს ვხატავდით თან და პირველი ცხვარიც ამ

მანქანაზე დავხატე. მაშინ რომ აღმოვაჩინე სხვა “სტრიტ არტისტები” და ერთად ვიმუშავეთ, ეგ ძალიან მნიშვნელოვანი გამოცდილება იყო. მაგ პერიოდში გავიცანი ჩილი, მაქსიმე მაჩაიძე, რომელიც იმ დროს ხატავდა. ეს ის მომენტია, როცა გრძელი თმის გამო ქუჩაში გეჩხუბებიან, მაგრამ თან შენს გვერდით ესეთი თანამოაზრეებიც ჩნდებიან.

თბილისი კომენტარით

2022 წელს მოვამზადე წიგნი “თბილისი კომენტარით” ქუჩის ხელოვნების შესახებ, რომელიც სულაკაურის გამომცემლობამ გამოსცა. ამ წიგნში ჩემი პირადი სელექციით ავაწყე გამოსახულებები, რაც ხშირად აზრთა სხვადასხვაობას იწვევდა “სტრიტ არტისტებში”. იყო კითხვები, თუ რატომ შევიდა ესა თუ ის გამოსახულება, რატომ ითვლება ეს “სტრიტ არტად”. მე კი ვთვლი რომ ზუსტად ეს არის სახასიათო თბილისში ქუჩის ხელოვნებისთვის, რადგან თბილისი მხოლოდ ცალკეული გამოსახულებები კი არ არის, წარწერებია, ურბანულო კონტარსტებია – თვითონ ეს ქალაქია ეკლექტური გამოსახულებების ნაზავი. მაგალითად, რამდენიმე გვერდია, სადაც იდენტური ნაგვის ურნები სხვადასხვა უბანშია გადაღებული. ერთ ურნაზე გაღიმებული ღიმილის სმაილია დახატული, მეორეზე – დასევდიანებული. საინტერესოა, ამ რადიკალურად განსხვავებულ სივრცეებში რა ხდება, რას ფიქრობს და გრძნობს ხალხი. ერთი გამოსახულებაა კიდევ შიში, რომელიც ვილაცამ დაწერა, მერე ვილაცამ გადაშალა ისე რომ ნაკვალევი ჩანს. თბილისის ეს მრავალშრიანობა მინდოდა ამ წიგნში დაფიქსირებულიყო.

LAMB

I'M MISHIKO SULAKAURI, AN ARTIST

I'm Mishiko Sulakauri, an artist.

Street as Inspiration

Art has always been part of my surroundings. My father, uncle, and godfather are all artists, so for me art was something associated with home and the studio environment. This perception changed completely the moment I realized that art, made with an aerosol can I had never touched before, could also exist in public space. When I went out to paint in the street for the first time, I felt I had an entirely new field of discovery in front of me, something much bigger than anything a canvas at home could offer. I was instantly drawn to the process: it was fun, liberating, and suddenly I became an organic part of something vast - the city, the street, my neighborhood, Saburtalo, which I observed every day. My first graffiti is still alive, along with a few early inscriptions. Whenever I pass them now, they remind me where I started. Old or new, these marks are like a diary, they show what has changed in me and around me.

The First Work

My first work was a simple inscription, and it didn't come out well. Scaling something up on a wall is difficult, what is 2 mm on paper becomes 2 cm on a facade. I had no reference points either. When I started painting outdoors, there were practically no examples of graffiti in Tbilisi. A few students from the Academy were painting, but they worked as a separate group. I remember showing my first piece and receiving criticism, they did not accept it at all. I was 13 when I began painting in the street, and at that age I wasn't thinking about consequences. I simply enjoyed the process and tried to encourage others to join. Back then people didn't understand what you were doing, and perception was very different. Even the police didn't know how to react. Tbilisi was also a completely different city 10-15 years ago, more run-down, full of empty walls where your work could stand out. Today the city is overloaded with visuals, and you often have to paint over something else to find space.

Rules in Street Art and the Concept of Place

Street art is fluid and ever-changing, yet it has its own internal rules. A small inscription can be painted over by a "filled" piece, and a filled piece can in turn be covered by a larger, more complex composition. Overpainting has its own hierarchy and unwritten order. No one explicitly claims territories, but there are "spots", especially train-painting locations, that are protected and difficult to access. Walls in the city are more open and free, but still guided by these silent

Street and Politics

Political tension instantly appears on the street. Years ago the city felt much emptier, and any single inscription stood out clearly. There was even a page called Street Art in Georgia that posted almost everything; today such documentation is impossible.

People often ask why “street artists” are not politically active. I see it differently. A street artist usually thinks in aesthetic terms—the work is stylized. But today it is people who are writing in the streets. They create incredibly powerful messages. I don’t see the point in stylizing something that is already so raw and direct.

For example, the word “ცრეუ” (“falsehood”), written years ago near Parliament, carried very specific weight in its time. Repeating it now feels unnecessary. People express themselves so forcefully that the wall itself becomes their tool.

The Shifting Aesthetics and Position of Street Art

For me, the essence of Tbilisi’s aesthetics lies in simple everyday inscriptions: “Gio + Luka” types of marks. The Instagram page Street Sentiment captures this urban mood perfectly: strange, ordinary messages that shape the city’s face. This differs from somewhere like Berlin, where artists compete in style-making, and even a single word can appear in countless stylized variations. Street

art, for me, is not necessarily a tool of direct protest. Painting in public is already an act against law and order. Even an “innocent” image of a sheep, if illegal, acquires political meaning.

What always fascinated me, and still does, is this act of going against a system. You generate adrenaline when you take risks, when you create at the edge where art might no longer even be “art.” Street work also demands strict discipline, it taught me a lot. In the street you become a discoverer: you wonder what lies underground, you want to climb rooftops, see the whole city from above. Small details that are invisible to others intensify your curiosity. These discoveries often become the source of my artistic inspiration.

A Memorable Work or Experience

More than any individual piece, finding like-minded people was transformative. Discovering Miro — one of the first Georgian street artists — was a turning point. Years ago Miro was filming a mini-series for Artarea about different street art styles. He had a van he lived in, and we painted that van together. I drew my first sheep on it. Through him I met others, Chili, Maxime Machaidze - who were active at the time. These were the moments when you might get into trouble in the street because of your long hair, yet simultaneously these new companions were appearing beside you.

Tbilisi on Comment

In 2022 I prepared the book Tbilisi On Comment, published by Bakur Sulakauri publishing house. I curated a personal selection of images that often sparked debate among street artists, questions like “Why is this included?” or “How is this considered street art? For me, these images are exactly what define Tbilisi's urban visuality. The city is not only murals - it is inscriptions, contrasts, an eclectic visual mixture. For instance, several pages show identical trash bins photographed in different neighborhoods: one painted with a smiling face, another with a sad one. It is fascinating to see how radically different environments produce such different emotional traces. Another example is the word “შიშო” (“fear”), written by someone and later removed in a way that left a ghostly shadow. This multilayered nature of Tbilisi was what I wanted to capture in the book

მძირო

როგორ დაიწყო შენი ისტორია და ეუჩის
ხელოვნებასთან
დაკავშირება?

ჩემი ამბავი 2006 წელს დაიწყო. შემთხვევით ინტერნეტში გადავანყდი რუმინულ ბლოგს, სადაც ჩემთვის უცნობი იმიჯები იყო განთავსებული. ეს ფოტოები ერთდროულად აერთიანებდა მხატვრობას, პოლიგრაფიულ დიზაინს, ფოტოგრაფიას და გრაფიტის. მაშინვე დავინტერესდი ამ ტექნიკით და მალევე სტენსილების – ტრაფარეტების, შაბლონების კეთება დავიწყე. ტექნიკური მხარე მარტივად ვისწავლე და უკვე 2007 წლის ზაფხულში თბილისის ქუჩებში გავედი.

როგორი იყო მაშინდელი თბილისის ქუჩები?

ფაქტობრივად „სუფთა ფურცელი“ იყო. მხოლოდ ბავშვების თუ თინეიჯერების მიერ დაწერილ სახელებს ნახავდი – გიოს+ნინოს ტიპის წარწერებს. იშვიათად თუ მოგვხვდებოდა თვალში კედელზე თავისუფალი ნამუშევარი. ძირითად ტრადიციული მხატვრობის სტილში შესრულებული გამოსახულებები, ისიც იშვიათად, უფრო რომელიღაც პროექტის ფარგლებში შესრულებული. ერთადერთი რაც მახსენდება რესპუბლიკის მოედნის მინისტვეშა გაღა-

სასკვლელში 1988 წელს შესრულებული ანდერგრაუნდ ჯგუფის ნახატები, რომლებიც უფრო კონცეპტუალური არტის და პერფორმანსის მიმართულებით იყო.

იმ დროს თბილისში არ არსებობდა უკვე ჩამოყალიბებული ქუჩის ხელოვნება, რომელიც ევროპაში და ამერიკაში უკვე დიდი ხნის კოლექტიური კულტურა იყო. მე კი ყოველთვის მხიბლავდა აჭრელებული ქუჩების ესთეტიკა და ვფიქრობდი, რომ სტენსილებიც ძალიან მოუხდებოდა ქალაქს.

ერთი დიდი პრობლემა იყო აეროზოლის საღებავის დეფიციტი. ელივას ბაზრობაზე ნაყიდი მანქანის საღებავით მხატვრულად ღირებული ნამუშევრის შექმნა თითქმის შეუძლებელი იყო – ასოებსაც კი ძლივს გამოაჩენდი. თუმცა, სტენსილებისთვის დაბალი ხარისხის სპრეივ საკმარისი აღმოჩნდა.

გამოცდილება მხატვრობაში მანამდე გეონდა?

საერთოდ არასდროს მქონდა ხატვის გამოცდილება – არც ფანქრით, არც საღებავით და მითუმეტეს აეროზოლით. თუმცა, სტენსილის ტექნიკა ახალ თვითგამოხატვის საშუალებას მაძლევდა. ფოტოშოპის საბაზისო ცოდნაც საკმარისი იყო. ჩემი პირველი საცდელი ნამუშევარი ჩემი პორტრეტი გამოდგა. მერე უკვე შევქმენი დიდი ზომის სტენსილები, რომლებიც ქუჩაში ბევრად ეფექტურად ჩანდა. ორი

წლის განმავლობაში ვხატავდი და პარალელურად ვაფიქსირებდი ნამუშევრებს ფოტოებით, რადგან ქუჩის ხელოვნება სწრაფად იშლება. სამწუხაროდ, თანამოაზრეები მაშინ არ ჩანდნენ და ჩემი ენთუზიაზმიც წელ-წელა იკლებდა. თუმცა დროთა განმავლობაში საქართველოში შემოვიდა უკეთესი საღებავები, გაჩნდა პირველი გრაფიტი ნამუშევრები, თანამედროვე სტილში დაწერილი თეგებიც და სტენსილებიც. ცვლილებებს ვამჩნევდი და ისევ ვცადე ადამიანების შეკრება – ამჯერად უკვე პირადად ვუკავშირდებოდი ყველას, ვისაც სტრიტ-არტთან ან გრაფიტთან კავშირი მქონდა.

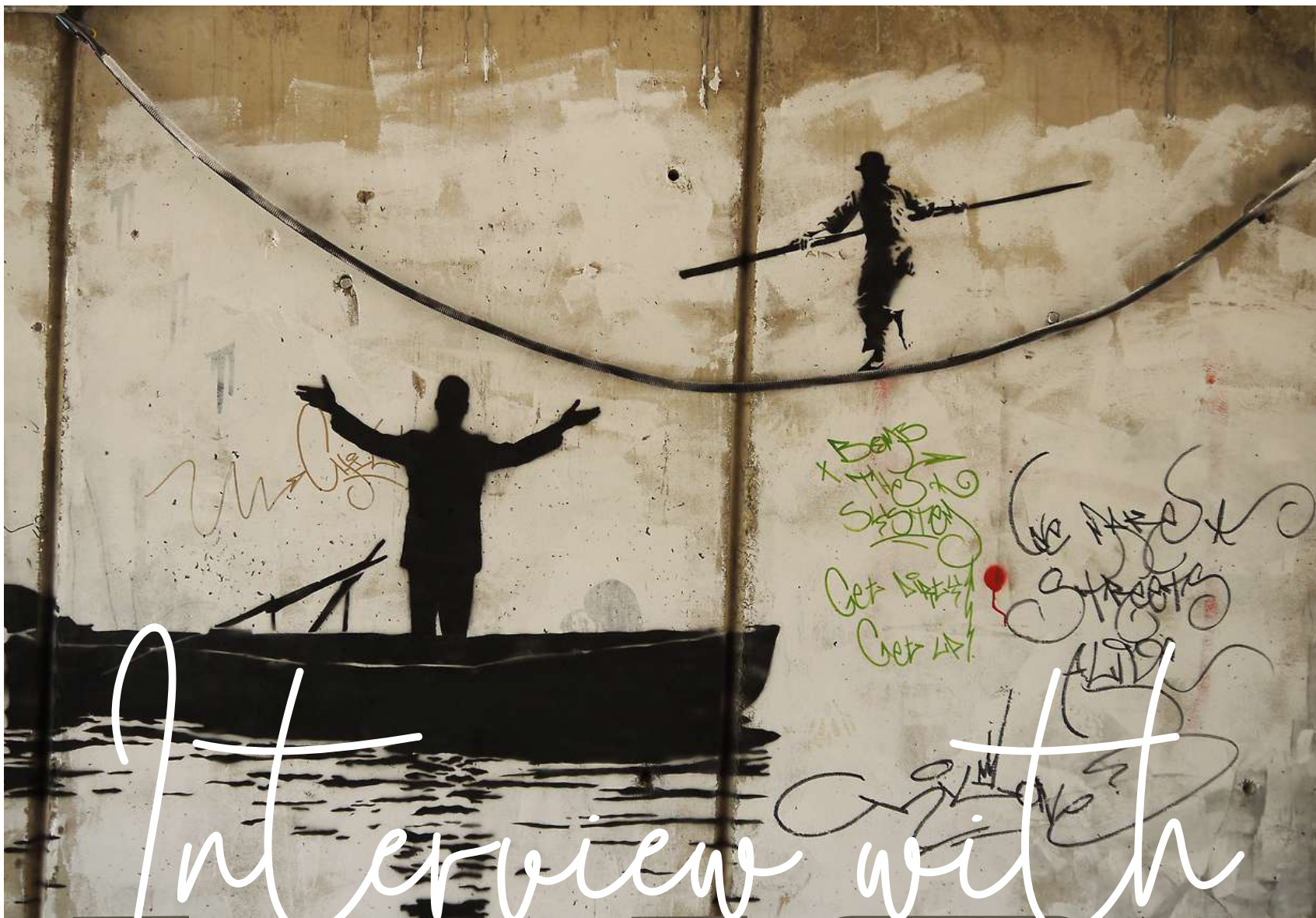
რა ეთაჰვა ბაჩნდა ერთობლივი მუშაობის
იდეა?

ერთმანეთი გავიცანით, დავმეგობრდით და ერთდროულად გადავწყვიტეთ ერთობლივი ხატვის პერფორმანსი. მოვხატეთ იპოდრომის მიწისქვეშა გადასასვლელი. ხუმრობით ვამბობდით, რომ ეს დღე თბილისის სტრიტ-არტის დაბადების დღე იყო – მაგრამ ზუსტი რიცხვი აღარ მახსოვს.

როგორ გაგრძელდა შემდეგ შენი პრაქტიკა?

ზუსტად იმ პერიოდში დავმეგობრდი Dr Love-თან. მასთან ერთად 2016 წელს გავხსენით თბილისის პირველი გრაფიტი-შოპი – რაც ამ სუბკულტურისთვის ნამდვილად მნიშვნელოვანი სივრცე იყო.

Interview with

imiro

HOW DID YOUR JOURNEY INTO STREET ART BEGIN?

My story began in 2006, when I accidentally came across a Romanian blog filled with images that were completely new to me. These visuals combined painting, graphic design, photography, and graffiti all at once. I was immediately fascinated, and soon after I began creating stencils – templates and cut-out patterns. I learned the technical aspect very quickly, and by the summer of 2007 I stepped into the streets of Tbilisi with my first works.

WHAT DID THE VISUAL LANDSCAPE OF TBILISI LOOK LIKE AT THAT TIME?

It was almost a blank page. Mostly you would see names scribbled by kids or teenagers—“Gio+Nino” type inscriptions. It was rare to encounter a free, independent artwork on the wall. Most of the images that appeared, when they did at all, were executed in a traditional painterly style, and even those were usually produced within the framework of some organized project. The only example that comes to mind is the underground group’s works created in 1988 in the underground passage at Republic Square, which were oriented more toward conceptual art and performance practices rather than mural painting.

At that time, Tbilisi had no established street art culture, while Europe and the U.S. already had decades of development behind them. I was always drawn to the visual chaos of vibrant streets, and I felt that stencil art would fit the city perfectly.

Access to proper aerosol paint was a major problem. It was almost impossible to create artistically valuable work with car spray paint bought at Eliava Market – you could barely outline letters with it. But for stencils, even low-quality spray paint was enough.

DID YOU HAVE ANY ARTISTIC BACKGROUND BEFORE STARTING?

None at all. I had never drawn – neither with pencil, paint, nor aerosol. But stencil work offered a completely new way of expressing myself. Basic Photoshop knowledge was all I needed. My first experiment was a self-portrait. Later I made large-scale stencils, which looked much more impactful on the street than small A4 images.

I painted for about two years and documented everything through photographs, because street art can disappear quickly. Unfortunately, at that time there were no like-minded artists around, and my enthusiasm slowly faded.

But then things started to change — better spray paint became available, the first graffiti pieces appeared, including properly styled tags and stencils. I noticed the shifts and tried once again to gather people – this time reaching out personally to anyone involved with street art or graffiti.

WHEN DID COLLECTIVE WORK FIRST TAKE SHAPE?

We met each other, became friends, and eventually decided to create a collaborative painting performance. We painted the underpass at the Hippodrome. We used to joke that this day was the “birthday” of Tbilisi street art – although I don’t remember the exact date anymore.

miro

WHAT FOLLOWED AFTERWARD?

Around that time, I became friends with Dr. Love.

Together, in 2016, we opened the first graffiti shop in Tbilisi – an important space for the development of the subculture.

(ტექსტი ეფუძნება რეალურ დიალოგს
ქეთევან (ქეთი) შავგულიძესა და
მარიამ შერგელაშვილს
შორის

ხელოვნებათმცოდნე

ქეთევან (ქეთი) შავგულიძის კომენტარი

ქუჩის ხელოვნება

“სტრიტ არტი” ჩემთვის განსაკუთრებული სიბილისა და ძალის მქონე თვითგამოხატვის ფორმაა. ეს არის დამოკიდებულება საყაროსთან, რომელიც ჩვ.წ. აღრიცხვამდე 7000 წლის წინ სანტა კრუსის გამოქვაბულიდან თანამედროვე შუშის პოლიციის შენობებამდე, მეტროდან უძვირეს ფონდების დაკვეთებამდე, მიწისქვეშეთიდან გაპრიალებულ შენობებამდე გზას გადის და ამ პოლუსებს შორის, სადღაც შუაში, ათასგვარი გამოვლინების სახით არსებობს. მისი განსაკუთრებულობა იმაშია, რომ ის ჩვენს ყოველდღიურობაში იჭრება.

ხელოვნებისთვის ხომ სულ არსებობს განსაზღვრული ადგილები, როგორც წესი, ჩვენ სპეციალურად ვემზადებით მის სანახავად, ქუჩის ხელოვნება კი ცხოვრებაში გაუფრთხილებლად იჭრება. ქუჩაში შემთხვევით შეიძლება გადავანწყდე ერთ ფრაზას, რომელიც უეცრად ჩემში განცდების კასკადს გამოიწვევს, შესაძლოა მან გამაბრაზოს, ის

შემიყვარდეს ან ამეკვიატოს - ერთი დღით ან ბევრი წლით. ქუჩის ხელოვნება დემოკრატიულია, ეფემერულია, ანონიმურია და ამავე დროს აქვს ისეთი ძალა, რომელიც ხელოვნების არცერთ დარგს არ შეიძლება ჰქონდეს, რადგან არცერთს არ ჰყავს ამდენი მნახველი. საინტერესოა, რომ ვილაციისთვის ქუჩის ხელოვნება შეიძლება იყოს აქტივიზმი, ვილაციისთვის ვანდალიზმი, ერთისთვის თვითგამოხატვა და მეორესათვის ხელოვნება. ასეთი მრავალშრიანობა და მრავალფეროვნება მისი განუყოფელი მახასიათებელია.

ჩემთვის ძალიან მნიშვნელოვანია სწორედ ქუჩის ხელოვნების განუზომელი ძალაუფლება. რომ წარმოვიდგინოთ ის არსებობს, როგორც უძველესი ენა, საკომუნიკაციო ნიშანთა სისტემა, თითქოს პირველყოფილი, რომელიც დღესაც მესმის, დღესაც ვგრძნობ. ანონიმი სწორედ ამ უნივერსალურ ენაზე მელაპარაკება და იმხელა ზემოქმედების ძალა აქვს, რომ შესაძლოა ძალიან მნიშვნელოვან საკითხებზე დაგვაფიქროს ერთდროულად უამრავი ადამიანი. მახსენდება Cornbread-ის სიტყვები; ეს ბიჭი ფილადელფიიდან, არასრულწლოვანთა კოლონიაში მუდმივად ითხოვდა ბებიის გაკეთებულ სიმინდის პურს. რა თქმა უნდა, სასადილოში ასეთი არ იყო.

იმდენჯერ ითხოვა, რომ ბოლოს Cornbread შეარქვეს. ეს “თეგი” მისი გათავისუფლების შემდეგ, მთელს ფილადელფიას მოედო. ლეგენდარული “თეგინგის მამა” ასე ამბობდა: “მთელი ქალაქი მე მეკუთვნის. თქვენ არ გაქვთ ძალაუფლება და იძულებული ხართ მე მომაცდიოთ ყურადღება”. ეს ფრაზა სულ მახსოვს. თავისი გამბედავი განაცხადით - “მე აქ ვიყავი”, ამ თავისი ცნობილი აღნიშვნით, ეს ბიჭი ქალაქის სოციალურ სხეულში შეიჭრა და როგორც ბოდრიარი იტყოდა, არსებული სიმბოლური წესრიგი შეცვალა.

დღეს ყველაფერი ცოტა სხვაგვარადაა, რადგან სოციალური წესრიგიც განსხვავებულია. ჩემი აზრით, სტრიტ არტისტებს მითოსს მოკლებულ ქალაქში შემოაქვთ მითოსი. ქალაქში რომელიც იშლება, ნადგურდება, ქრება, კარგავს სახეს, არსს, იდენტობას, ეს წარწერები თუ გამოსახულებები მისი რეანიმაციასავითაა და ამ სიტყვის პირდაპირი თარგმანით რომ ვიხელმძღვანელოთ, მართლაც სულს შთაბერავს ქალაქს. მახსენდება სხვადასხვა დროს ცალკეულმა ფრაზებმა როგორ შეძლეს მთლიანად შეეცვალათ ქალაქი. 1968 წლის პარიზი, ამბოხებული, გაბრაზებული პარიზი, სადაც გაჩნდა ტექსტი: “მშვენიერება ქუჩებშია” (*La beauté est dans la rue*) და აგურმოღერებული ქალი და მეორე, რომელიც დელაკრუას “გამარჯვება ბარიკადებზე” ამ გამოსახულების ასოციაციას ქმნიდა, მთელს ქალაქში რევოლუციური განწყობის “მშვენიერებას” ავრცელებდა და ამბოხების სიმბოლოდ იქცა.

თბილისის კონტექსტში, ამ დადლილ ქალაქში, კი მახსენდება წარწერა - **Sick N Tired**, რომელიც გაჩნდა ზუსტად მაშინ, როცა ეს ქალაქი და ჩვენ სრულიად ძალაგამოცლილი და გადაღლილები ვიყავით. ინსტიგრამზე “და” - ამ ქართულმა მაკავშირებელმა უფრო ადგილობრივი და ახლობელი გახადა ეს ფრაზა. მეორე უმნიშვნელოვანესი მომენტი იყო, როდესაც პარლამენტთან, ხელოვნულ ჯებირზე გაჩნდა წარწერა

“ცრუ”. სულ ვფიქრობდი რომ ეს წარწერა უნდა ამოჭრილიყო და შენახულიყო.

ქალაქში ახლა ასეთი ძალის ტექსტები თითქმის მაკლია, ამგვარ ტექსტებს, რომლებსაც “გამყოლებად” მივიჩნევდი, ვეღარ ვხედავ. ძალიან სიმპტომურია შავად გადაშლილი წარწერები. ისინი ძალიან მნიშვნელოვან ამბავს გვიყვებიან - ამ ქალაქში მომხდარ ამბავს წინააღმდეგობასა და ძალადობაზე. რა სამწუხაროა, რომ ეს

ხელოვანების შექმნილი გამოსახულება კი არაა, სისტემის ხელწერაა, რომელიც მთელ ქალაქს მოედო. აქ უზუსტესად ჩანს რა უნდა სისტემას, როგორ უნდა რომ გადაგვშალოს. გაგვაქროს, გაგვაჩუმოს. თავისთავად სემიოტიკურად ეს ძალიან საინტერესო საკვლევი, სპონტანური ფრაზები - “რევოლუცია”, “არა ძალადობრივ სისტემას” და სხვ. ქუჩაში დაბადებული სიტყვები, გაბრაზებული ხალხის სლოგანები, როგორ არის შავად დაფარული. ყველა ეპოქას აქვს თავისი სპეციფიკური ნიშანი, ხელოვნებათმცოდნეები ამ ნიშნებით ვარკვევთ, ვთქვათ მე-12 საუკუნეს ეკუთვნის ორნამენტი, თუ მე-15-ს, და ვფიქრობ, ქალაქში გაჩენილი ეს დიდი შავი ლაქები სწორედ ჩვენი დროის ზუსტი სახეა. ვცდილობდი გადამეღო და შემენახა ეს გამოსახულებები, როგორც ვიზუალური ნიშნები სისტემისა, დასტური იმისა, თუ როგორ უნდათ ნაგვართვან ხმა, გამოსახულება...

გამოსახულების ძალადობრივ ნაშლაზე ზოგადად ბევრს ვფიქრობ და არა მარტო საქართველოს კონტექსტში. ამ მხრივ, ჩემთვის ბოლო დროის ყველაზე დასამახსოვრებელი გამოსახულება ბენქსის ბოლო ნამუშევარი იყო, რომელიც ლონდონში სასამართლოს შენობაზე, კულტურული მემკვიდრეობის ძეგლზე გაჩნდა. მნიშვნელოვანი და სიმბოლურია თუ რა გზა გაიარა და როგორი ბედი ეწია ამ ნამუშევარს, რომელზეც მოსამართლე მანტიაში ჩაქურს ურტყამს ნაქცევულ შეშინებულ ბიჭს, რომელსაც ხელში ბანერი უჭირავს. ბანერი ცარიელია. წარწერის ნაცვლად მასზე მხოლოდ სისხლია, რომელიც ერთადერთი ფერადი ლაქაა ამ შავ-თეთრ გამოსახულებაში. ის ჯერ შემოღობეს და დაცვა დაუყენეს, მაგრამ გამოსახულება იმდენად მძლავრი აღმოჩნდა, როგორც განსახიერება უსამართლობის, ძალადობის, რომ ის საბოლოოდ გადაშალეს. გადაშლის შემდეგ კი დარჩა ლანდი, რომელიც კიდევ უფრო მძლავრი აღმოჩნდა.

ის მოჩვენებასავით დარჩა სასამართლოს კედელზე, როგორც მუდმივი შეხსენება იმ რეალობისა, რომელშიც ვცხოვრობთ. რასაკვირველია, ბენქსის ნამუშევარი კონკრეტულ მოვლენებს უკავშირდება, მაგრამ ის უნივერსალურია და თანამედროვე ძალადობრივი რეალობის სახეა, ისევე, როგორც თბილისში გაჩენილი შავი დამზაფვრელი სისტემური ლაქები, რომელთა მიღმა ჩვენ და ჩვენი ბრძოლა იკითხება.

თბილისი კრიტიკულ ზღვარზეა. ცნობილ ანთროპოლოგს, მარკ ოჟეს (Marc Augé) თუ დავესესხებით ტერმინს, ის ერთგვარად “არაადგილად” (non-space) შეიძლება იქცეს. არასდროს მეგონა რომ ეს ცნება თბილისთან მიმართებაში შეიძლებოდა გამოყენებინა, რადგან ოჟეს ეს კვლევა ძირითადად იმ ადგილებზეა, სადაც ადამიანი ქრება, ინდივიდი ზავდება ნეიტრალურ სივრცეში და ხდება არარა. მას მაგალითად მოჰყავს სადგურები, აეროპორტები, მოლები და სხვ. “არაადგილები” რომელთაც არ აქვთ ანთროპოლოგიური “ადგილის” მნიშვნელობა. ისინი არ არის შეხვედრის ადგილი, გაზიარების სივრცე. სამწუხაროდ, თბილისი ასეთ ნეიტრალურ, ბუტაფორიულ ქალაქად ყალიბდება. ამ არარად ქცეულ რეალობაში კი ეს წარწერები, რომელიც ჯერ კიდევ ცოტა ხნის წინ აქტიურად, შესაძლებელია ქაოტურად ჩნდებოდა კედლების დამსკდარ ზედაპირებზე, ბნელ გასასვლელებში, ფასადის ნაპრალებზე, იყო ტკივილით გაჯერებული და ცოცხალი. ეს ყველაფერი ძალიან სევდიანია, რადგან თბილისი შეიძლება იქცეს ქალაქად, სადაც ვეღარაფერს “დავწერთ”. ქუჩის ხელოვნების მოთვინიერების მცდელობებიც ძალიან ცხადია, მით უფრო მაშინ, როდესაც არსებობს ქუჩის ხელოვნების ფედერაცია, რაც თავისი არსით ოქსიუმორონია. ასეთი ფედერაცია მიუღებელია, მაგრამ დაშვება რომ გავაკეთოთ, კიდევ შეიძლება ფუნქციონირებდეს მაშინ, როდესაც არსებობს ის მეორე, ცოცხალი პროცესი, როგორც ძირითადი ხაზი. მაგრამ მაშინ, როდესაც მას ებრძვიან, შლიან და აქრობენ, ვრჩებით მხოლოდ ძალაგამოცლილი, დაკვეთილი, უსულო გამოსახულებების ამარა, რომლებიც ყალბ დეკორაციებადღა ქცეულა. ქუჩის ხელოვნების მთავარი ძალა და არსი კი მის ნამდვილობაშია.

THE TEXT IS BASED ON AN ACTUAL DIALOGUE BETWEEN KETEVAN (KETI) SHAVGULIDZE AND MARIAM SHERGELASHVILI

Street Art

COMMENTARY BY ARTHISTORIAN KETEVAN (KETI) SHAVGULIDZE

Street art is a form of self-expression with a special charm and power for me. It's an attitude toward reality that goes from the symbolic markings of the Santa Cruz cave (c. 7000 BCE) to contemporary interventions on glass police buildings, from the subways to the facades commissioned by expensive foundations, from urban underpasses to the polished offices, and exists in a thousand manifestations between these poles, somewhere in between. Its uniqueness lies in the fact that it penetrates our everyday life.

Unlike institutionalized artworks, approached intentionally and within designated contexts, street art emerges unexpectedly. On the street, I may unexpectedly come across a single phrase that suddenly triggers a cascade of emotions in me – it may anger me, I may grow attached to it, or it may linger in my mind for a day or for many years. Street art is democratic, ephemeral, and anonymous, yet it possesses a kind of power unmatched by any other artistic field, precisely because none of them have as many viewers. For some it embodies activism, for others vandalism; for some it is self-expression, for others a fully valid artistic practice. This plurality of interpretations is integral to its nature.

For me the immeasurable power of street art as a visual language is a key. It functions like a primordial semiotic system, direct, universally

legible, and capable of prompting simultaneous reflection among large groups of people. I am reminded of Cornbread's words. This boy from Philadelphia, while in a juvenile detention center, constantly asked for his grandmother's cornbread, which, of course, was not available in the cafeteria. He asked for it so many times that they eventually nicknamed him Cornbread. After his release, this 'tag' spread across the entire city. The legendary 'father of tagging' once said: "The whole city belongs to me. You have no power, and you are forced to pay attention to me." I always remember this phrase. With his bold declaration: "I was here" and with this act of marking space, he entered the city's social body and, as Baudrillard would say, disrupted the existing symbolic order.

Contemporary conditions, of course, differ. In cities increasingly deprived of mythic narratives, street artists reintroduce forms of myth-making. In contexts marked by demolition, erasure, and loss of identity, inscriptions and images often operate as a kind of urban resuscitation—literally re-animating the city. Historical examples demonstrate how succinct textual interventions can reshape urban atmospheres: Paris in 1968, a rebellious, angered Paris, saw the emergence of the slogan 'La beauté est dans la rue' ('Beauty is in the

streets'), accompanied by the image of a woman raising a cobblestone and another echoing Delacroix's Liberty Leading the People. These visuals circulated throughout the city, disseminating the 'beauty' of revolutionary sentiment and becoming enduring symbols of the revolt.

In Tbilisi's recent context, I recall the phrase "Sick N Tired", which appeared at a moment of collective exhaustion. The Georgian connective particle "და" ("and"), added on social media, localized and intensified the meaning. Another significant example is the word ცრუ ("falsehood") painted on a temporary barrier near Parliament; I considered that inscription important enough to preserve physically because it synthesized the political atmosphere of the time.

I feel that the city is now missing texts of this kind of force — those inscriptions I once considered 'guiding' or 'leading' references are no longer visible. What I find symptomatic today is not the emergence of such inscriptions, but their systematic erasure. The black paint covering words like "რევოლუცია" ("revolution") or "არა ძალადობრივ სისტემას" ("no to a violent system") constitutes its own semiotic layer, visual evidence of suppression, revealing a governing logic aimed at silencing and neutralizing dissent. These black rectangles function as historical markers of the present, comparable to how an art historian distinguishes the ornament of the

12th century from that of the 15th. I attempted to photograph and archive these surfaces as visual documents of a system seeking to eliminate voice and image.

I often reflect on the violent erasure of images, not only in the Georgian context but more broadly. In this regard, one of the most striking recent examples for me was Banksy's latest work in London, created on the façade of a courthouse, itself a cultural heritage site. The trajectory and fate of this work are deeply symbolic. The image depicts a judge in robes striking a fallen, frightened boy with a gavel; the boy holds a banner that remains blank. Instead of text, there is only blood, the sole element of color in an otherwise monochrome composition. Initially the work was fenced off and placed under protection, yet its visual articulation of injustice and violence proved so powerful that it was ultimately removed. What remained on the wall was a ghostly imprint, which in some ways became even more potent, a spectral presence on the courthouse façade, serving as a persistent reminder of the realities in which we live. Of course, Banksy's work responds to specific events, but its resonance is universal. It reflects the broader condition of contemporary violence, much like the dark, unsettling systemic black patches now appearing across Tbilisi, beneath which our presence and our struggle remain legible.

Tbilisi stands at a critical threshold. To borrow the term from the anthropologist Marc Augé, the city risks becoming a “non-place.” I never imagined I would apply this concept to Tbilisi, as Augé’s analysis primarily concerns spaces where the human subject dissolves into a neutral environment and becomes almost non-existent, places like train stations, airports, shopping malls, and other sites that lack the anthropological meaning of “place.” These are not spaces of encounter or shared experience. Unfortunately, Tbilisi is increasingly assuming the characteristics of such a neutral, stage-set city. Within this diminished reality, the inscriptions that until recently appeared actively, perhaps chaotically, across cracked facades, dark passageways, and fractured surfaces bore genuine affect; they were charged with

pain and vitality. The disappearance of these marks is profoundly disheartening, for Tbilisi may become a city where nothing can be ‘written’ anymore. Efforts to domesticate street art are also clearly visible, particularly in the existence of a street art federation, an oxymoron in itself. Such a federation is conceptually unacceptable, but even if we were to allow it, it could only function alongside a parallel, living, autonomous practice, one that remains the primary force. Yet, when this living practice is suppressed, erased, and dismantled, we are left only with depleted, commissioned, lifeless images that serve as superficial decorations. The fundamental power and essence of street art lie in its authenticity.

ისტორიული ღისკუხსი

ქუჩის

ხედოვნება და ფოტოგრაფია

გუჩამ წიბახაშვილის სერიი

ამ სერიის გადაღება, რომელიც გამოსახულებას გარეთ აფიქსირებს და რეალობას ამ ფორმით ასახავს, აქტიურად 2012 წლიდან დაიწყო. თავიდან კერძო მუზეუმი დავარქვი და სახლებში ვიღებდი შიგნიდან, შემდეგ გარეთ გავდი და დავიწყე ქუჩის გადაღება. არამხოლოდ გამოსახულების დაფიქსირება, არამედ უმნიშვნელო მინაწერისაჲ კი, ვიღაც ერთ ფანქარს რომ გაუსვამდა ისიც ცვლიდა რეალობას და მეც ვაფიქსირებდი. 2012 წელს როდესაც ორ დიდ პოლიტიკურ პარტიას შორის აქტიური ბრძოლა და დავირისპირება გამოვლინდა, ეს ქუჩების ძალიან ხილული გახდა და ხშირად ამრეცხულ ფორმებსაც იღებდა. ეთაპობრივად გააქტიურდა ქუჩა და პოლიტიკური გზავნილები „სტრით ართის“ ფორმაში გადმოვიდა. მეც მივხვდი რომ ქუჩები სერიოზული რამ ხდება, ადამიანები დებენ რეაქციას, ენერგიას, სახსრებს, არ უშინდებიან პოლიციას და ამ ფორმით აფიქსირებენ საკუთარ აზრს. კედელი ბრძოლის ველი გახდა, რაც კიდევ უფრო აქტიურად გოლო დროის დიდი აქციების და დემონსტრაციების პერიოდში გამოიკვეთა. ლოგონები და წარწერები რასაც ხალხი ქმნის სახელმწიფოსთვის საკმაოდ საშიში აღმოჩნდა, იმდენად რომ მასიურად დაიწყეს ამის გადაწერა. ეს ბრძოლა ახლაც აქტიურად მიმდინარეობს. სანიტარულა რომ გადაწერაში უფრო

მეტი ენერგია იხარჯება, ვიდრე დაწერაში. მეც ამ ცვლილებებს და პროცესს ვაფიქსირებ. საინტერესო ცვლილებებსაც ვაწყდები ხშირად ამ პროცესში, მაგალითად, ერთ ადგილას ვიღაცამ დახატა სტალინი და კუთინი ერთად, კუთინი როგორც სტალინის შთამომავალი, მაგრამ რადენადაც სტალინის ფიგურა აქტუალური და საშიში არაა, მისი გამოსახულება რჩება და მხოლოდ კუთინის გამოსახულებას აქრობენ, რადგან მისი ეფინიათ.

იმის გამო რომ ქუჩაში გამოსახულებები და წარწერები მრავლადანა, ბევრ საინტერესო ამბავსაც გვიყვება. ეს სიმრავლე განსხვავებით აღრეული პერიოდისაა, ბევრად დინამიური და ცვალებადია. მაგალითად, 1980-იანებისთვის საინტერესოა და ვიღებდი ქუჩას, მაგრამ მაშინ ამ ფორმით გამოხატვა აკრძალული იყო, გადაღებას არ იყო მართივი. ერთხელ კოლიცია დაიწყო კიდეც და დაგკითხა, თუ რა მიზნით

ვიღებდი კედელს. მაგ პერიოდში ადამიანები მხოლოდ ძალიან მარტივ სურვილებს წერდნენ, მაგალითად როკმუსიკის სიყვარულს გამოხატავდნენ. ასევე სახელმწიფო აგებდა ციურ პლაკატებს და გზავნილებს ავრცელებდა ქუჩაში და ამით შემოიფარებოდა. დღეს ამ მხრივ სრულიად სხვა რეალობაა. გამოსახულება და ტექსტი ქუჩაში ბრძოლის იარაღი და ადამიანები ამაში დიდ ძალისხმევას დებენ, რადგან ხვდებიან რომ ეს ყველაზე ფართო გავლენის ველია. ყველაზე მარტივად შეგიძლია შენი გზავნილი ამ დაფიქსირებულ და მეორე ადამიანად მიიტანო, რადგან ქუჩა ყველაზეა.

HISTORICAL OVERVIEW

Series on Street Art Photography

Giuram Tsibakhasvili

I began working on this series in 2012, photographing what appears “outside” and capturing reality through this form. At first, I called it a private museum and photographed interiors; later I moved outward and began documenting the street. It wasn't only the image itself that mattered, but even the smallest inscription, a single pencil mark someone added, could change reality, and I recorded that as well.

In 2012, when the struggle and confrontation between two major political parties intensified, it became very visible in the streets, often taking aggressive forms. Gradually, the street became more active, and political messages shifted into the format of “street art.” I realized that something serious was happening outside: people were investing resources, energy, money, and were not afraid of the police. They were expressing their thoughts through this medium. The wall became a battlefield – something that became even

clearer during the recent large-scale protests and demonstrations. The slogans and inscriptions created by the public turned out to be dangerous for the state, to the point that authorities began erasing them on a massive scale. This battle is still ongoing today. Interestingly, more energy is spent on erasing these messages than on writing them. I document these transformations and processes. I often come across curious shifts during this work. For example, someone had once painted Stalin and Putin together, depicting Putin as Stalin's successor. But since Stalin's figure is no longer seen as active or threatening, his image remains, while only Putin's portrait is erased, because he is the one they fear. Because images and inscriptions in the street have multiplied, they now tell many compelling stories. This abundance, unlike in earlier periods, is far more dynamic and changeable. For instance, I was already interested in photographing the street in the 1980s, but at that time this form of expression was prohibited, and documenting it was not easy. Once, the police even detained and questioned me about why I was photographing a wall. Back then, people wrote only very simple desires, for example, expressing their love for rock music. The state disseminated its own propagandistic posters and messages, and public expression was limited to that. Today, the situation is entirely different. Images and texts in the street are weapons of struggle. People put great effort into them because they understand that the street is the broadest field of influence. It is the simplest way to fix your message and deliver it to someone else, because the street belongs to everyone.

მარიამ ნათროშვილი & დეთუ ჯინჭარაძე

ვერცხოვანი ვერცხი შეაქსტის გადასვლისთვის

2013-2015

PLEASE WAIT

სიტყვები და წინადადებები სხვადასხვა ქალაქში დაუკითხავად ჩნდება და ამ ადგილების ახალი სახელდებები ხდება.

ეს „სათაურები“ გამოკვეთილად ხაზს უსვამს ადგილის ისტორიას.

არქიტექტურასა და გარემოსთან კავშირით ტექსტები რეალურ

სივრცეში გადმოინაცვლებენ და ქალაქებში მიმოფანტულად პოეტურ ფრაგმენტულ ჩანაწერებად გარდაიქმნებიან.

ტექსტები “ნახესხები” და აღებულია ინტერნეტიდან, სოციალური ქსელებიდან და სხვა ციფრული არქივებიდან.

WHERE ARE YOU NOW?
DO YOU WANT TO CONTINUE?

HYPER TEXT TRANSFER PROTOCOL.

MARIAM NATROSHVILI & DETU JINCHARADZE

2013-2015

Words and sentences appear in different cities without permission, becoming the given names of the places. The titles emphasize the story or history of each location. Together with the surrounding architecture and environment, the words create poetic pieces scattered throughout the cities, written "off the page". The texts are borrowed from the internet, social media, and other sources.

უ ბ ხ ლ ე ს ი პ ე რ ი თ დ ი კ ა

ს უ ლ ა კ ა უ რ ი ს
ბ ა ბ თ ბ ც ე მ ლ თ ბ ა

2 0 2 2

წიგნის მთავარი გმირი – თბილისი, გამუდმებით იცვლის სხეულს. მასთან სხვადასხვა ინტერესით და მიზნით ურთიერთქმედებენ საზოგადოებები. გამოსახულებები, რომლებიც თბილისის ტატუებია, დროთა განმავლობაში იცვლება. ამის მიზეზი ხან ხალხია, ხან კი – დრო.

წიგნში თავმოყრილია თბილისის იერსახის მრავალშრიანი არქივი/ლექსიკონი, რომელიც აღწერს მოსახლეობის კომენტარებსა თუ მანიფესტაციებს ქუჩაში. ამ მხრივ თბილისი ერთგვარ ლიტერატურულ ძეგლსაც შეიძლება შევადაროთ, რადგან ის ინახავს ენას რომელიც კონკრეტულმა დრომ შექმნა; წიგნში კი გადმოცემულია მისი წარსულის წარწერები და ნახატები, რომლებიც გაქრნენ ან შეიცვალენ. ეს წიგნი ამ წარმავალი ინფორმაციის ერთგვარი არქივია.

კედლებზე წერა – თვითგამოხატვის ეს საშუალება – კანონით ისჯება, რაც ხელოვნების ამ ფორმას ექსტრემალურ ღირებულებას ანიჭებს. წიგნში მოთავსებული სურათების ნაწილი ზუსტად იმ კანონდარღვევებზე გვიყვება, რომელიც შემქმნელისთვის თავისუფალ სიტყვად გარდაიქმნება. ეს წიგნი ქალაქის ფასადის საიდუმლოებებზე მოგვითხრობს და თბილისის ნაცნობ და უცნობ ესტეტიკურ სურათს გვიჩვენებს.

FALSE

TBILISI ON COMMENT

MISHIKO SULAKAURI

2022

SULAKAURI PUBLISHING

The main protagonist of the book - Tbilisi - constantly changes its body. Different communities interact with the city with their own intentions and desires. The images that appear on its surface, the "tattoos" of Tbilisi, shift over time. Sometimes people cause these changes; sometimes time itself does.

The book brings together a multilayered archive and lexicon of Tbilisi's visual landscape, documenting the comments and manifestations inscribed by its inhabitants in public space. In this sense, Tbilisi may even be compared to a literary monument, as it preserves a language created by a specific moment in history. The book transmits fragments of this past: inscriptions and drawings that have disappeared or transformed. It becomes an archive of this fleeting visual information.

Writing on walls - a form of self-expression - is punished by law, which gives this artistic practice an extreme, almost heightened value. Many of the images featured in the book reflect acts that were technically illegal, yet for the creator, they became an assertion of free speech. The book reveals the hidden stories embedded in the city's façades and presents both familiar and unfamiliar aesthetic views of Tbilisi.

ჰ გავაგინა

მანადგინს

DR.Love

მისი პირველი გრაფიტი ირაკლი ჩარკვიანს მიეძღვნა.

Dr. Love (ბაჩა ხოფერია, დაბ. 1985) ქართველი სტრიტ არტისა და გრაფიტის არტისტია თბილისიდან. მისი პრაქტიკა ძირითადად მოიცავს მრავალშრიან სტენსილ შრაფიტის, ტექსტურალურ მურალებსა და ქუჩის ინსტალაციებს. Dr. Love-ის მოტივები ხშირად დაფუძნებულია პოპ-კულტურის რეფერენსებზე, იუმორის ელემენტებსა ან კრიტიკულ კონტექსტებზე.

მისი ნამუშევრების უმეტესობა თბილისშია განთავსებული, ხოლო საქართველოს მასშტაბით ყველაზე დიდი გრაფიტის ავტორობა სწორედ მას ეკუთვნის, ეს მონუმენტური ნამუშევარი ბათუმში მდებარეობს.

Dr. Love მონაწილეობდა Upfest-ში, ევროპის უდიდეს სტრიტ არტ ფესტივალში (გაერთიანებული სამეფო), სადაც მისი გრაფიტი დღეს ბრისტოლის ერთ-ერთ კედელს ამშვენებს. იგი ასევე წარდგენილი იყო გერმანიაში გამართულ „Global Street Art Show“-ზეც.

მისი პირველი გრაფიტი ირაკლი ჩარკვიანს მიეძღვნა.

წყარო: ვიკიპედია, Marketer.Ge

DR.LOVE

Dr. Love (born in 1985 as Bacha Khoperia) is a Georgian street/graffiti artist based in Tbilisi.

Dr. Love mostly creates multi-layer, full color stencil graffiti, textual murals and street installations, basing his motives on pop-cultural references of humor or critical context. Most of his graffiti paintings are in Tbilisi and so far he is the author of the biggest graffiti in Georgia, that is located in Batumi Dr. Love participated in Upfest, Europe's largest street art festival in the United Kingdom where his graffiti painting now occupies one of Bristol's walls. He was also present at the "Global street art show" held in Germany. His first ever graffiti was dedicated to Irakli Charkviani. Besides being graffiti artist he is a programmer and musician.

Dr. Love Bristol

Source: Wikipedia, Marketer.Ge

ବିବରଣୀ

გაგოშა არის ქუჩის ხელოვანი თბილისიდან, რომლის პრაქტიკა აერთიანებს, სტენსილს, ინსტალაციებს, ქუჩის პოეზიას, მოზაიკებს, გრაფიტს და ნოვატორულ მედია-პროექტებს. მისი ნამუშევრები მიმართულია სოციალური რეალობისაკენ – ისეთ თემებზე მუშაობს, როგორიცაა: მწვანე სივრცეების დეფიციტი, შრომითი უფლებები და უმუშევრობა, დაბინძურებული გარემო, სოციალური სტიგმები, შეზღუდული შესაძლებლობების მქონე მოქალაქეთა პრობლემები და ზოგადად საზოგადოების გულგრილობა.

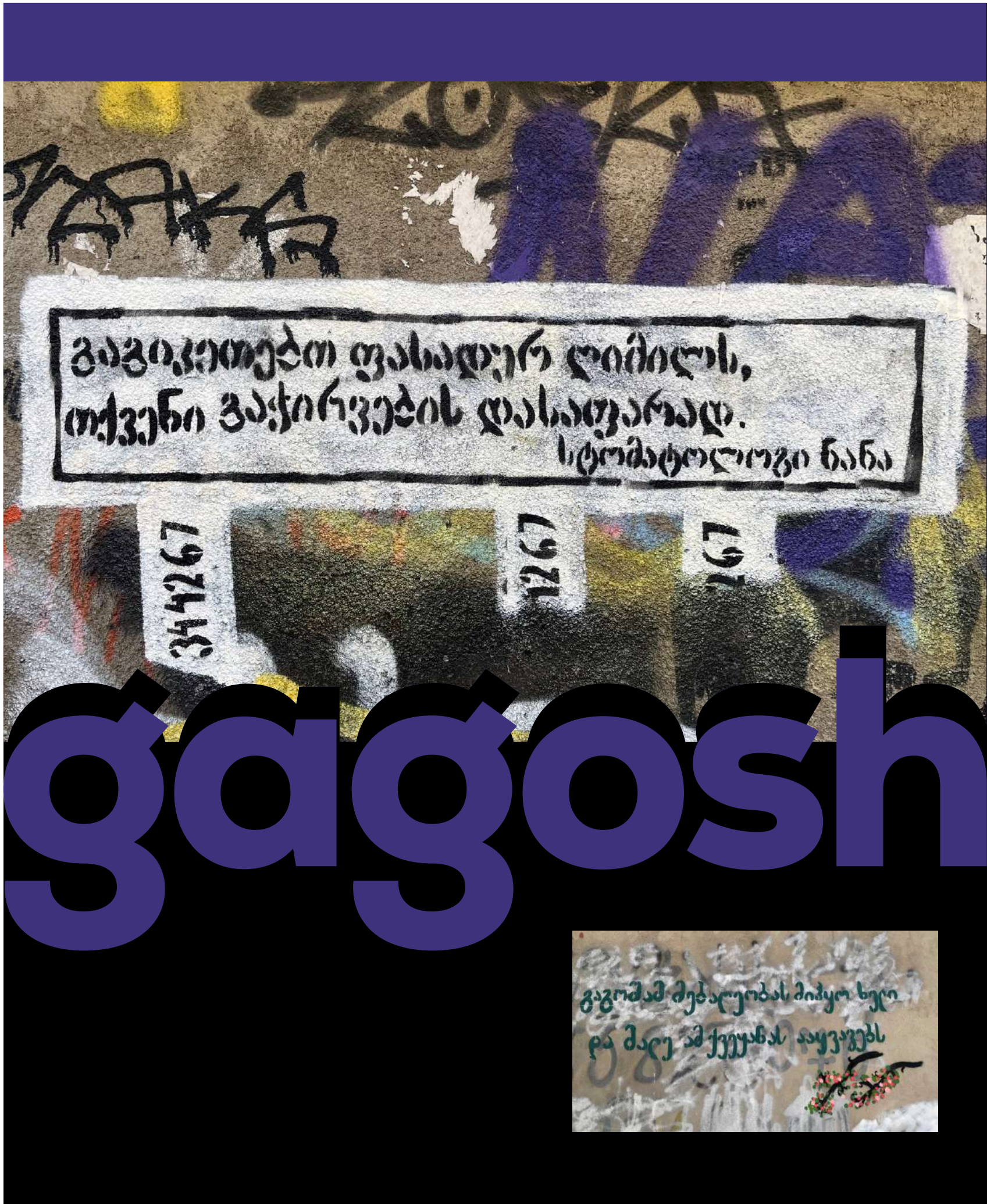
გაგოშა ცდილობს ქუჩის ხელოვნებას ჰქონდეს ტექნოლოგიური და თანამედროვე მედია განზომილება – მისი ნამუშევრები ხშირად იყენებენ Cyberart-ს, ახალ მედიას და ინოვაციურ ხელოვნების ფორმებს. გაგოშასთვის ქუჩის კედლები, გვირაბები, მიწისქვეშა გადასასვლელები და სხვა რუტინული სივრცეები გარდაიქმნებიან პლატფორმებად რეფლექსიის, პროტესტისა და იმედის გამოხატვისათვის.

გაგოშას ხან პრესლი მოერევა, ხან სევდა.

წყარო: ვიკიპედია

გაგოიკითხედი ფახადურ ღიმილს,
თქვენი გაჭირვებოლ ფახადურად.
სეზონალური ნახა

1267

1267

1267

gaggoosh

გაგოიკითხედი მუხარამის მიწის ხე
რა მარჯუ ამ ქვეყნის აყვავებს

Gagosh is a Tbilisi-based street artist whose work spans stencils, installations, street poetry, mosaics, graffiti and new-media interventions. His art speaks directly to social reality in Georgia – commenting on issues such as lack of green spaces, labor rights and unemployment, air pollution, social stigma, accessibility for disabled people, and broader humanitarian concerns in a society often marked by neglect and indifference. Beyond purely aesthetic intentions, Gagosh attempts to fuse street art with technology and contemporary media, bringing cyber-art and new-media sensibilities to urban spaces, where his works challenge passersby to reconsider everyday realities through critical and poetic lenses. Through murals, stencils, and installations across Tbilisi and other parts of Georgia, Gagosh transforms common urban surfaces into platforms of reflection, protest and hope.

KOSKA32

მხატვარი საზოგადოებამ ფსევდონიმით KOSKA32 გაიცნო. KOSKA მისი ეს წარწერა ათასობით ვარიანტით, განსხვავებული ფორმებითა და ფერთა კომბინაციებით გაბნეულია თბილისის ქუჩებში. თუმცა KOSKA-ს ტილოზე შექმნილი ვიზუალური სამყარო ბევრისთვის ჯერ კიდევ უცნობია. ეს არის სიურეალისტური ნახატები მაგიური ფერთა გამით, სადაც მილიარდი მცირე სიუჟეტი ვითარდება – ნახატები მუდმივ თავგადასავლად იქცევა, რომლებიც მაყურებელს ახალ-ახალ ნიშნებსა და პარალელურ ისტორიებს სთავაზობს. KOSKA მხატვრობითა და სიურეალიზმით ბერლინში, სკოლის დამამთავრებელ კლასში დაინტერესდა, როცა ქალაქის ქუჩებმა და ახლო გარემომ მასში თვითგამოხატვის სრულიად ახალი ფორმა გააღვიძა. ეს ფორმა თავისუფალია კლასიკური წესებისგან, მკაცრი დოგმებისგან – აქ მოთავარი საკუთარი ფიქრების დაჭერა, მათი ნდობა და ინსტინქტების მიყოლა.

მხატვარი ასევე კინორეჟისორია და დოკუმენტურ ფილმებს იღებს. ერთი შეხედვით, სიურეალისტური მხატვრობა და დოკუმენტური კინო რადიკალურად განსხვავებული სფეროა: ერთში ავტორი საკუთარ შინაგან ხმას მიჰყვება, მეორეში – გარესამყაროს, ადამიანებს და პროცესის ლოგიკას. თუმცა ორივე მათგანი დოკუმენტაციაა – ერთი ფსიქიკური და ემოციური რეალობის, მეორე კი ფიზიკური სამყაროს.

KOSKA-სთვის კედელსა და ტილოზე მუშაობის მანერა თითქმის ერთნაირია: ინტუიციაზე, სპონტანურ გაუმართაობაზე და პროცესში დაბადებულ ისტორიაზე აგებული. დღეს მისი მთავარი ინტერესია გრაფიკისა და ტილოზე მხატვრობის შერწყმა – ცალკეულ ენებს შორის არსებული ბარიერების მოშლა. ბოლო ნამუშევრები ამ მიზნის უკვე დასრულებულ სინთეზს გვჩვენებს.

ARTIST STATEMENT

KOSKA32

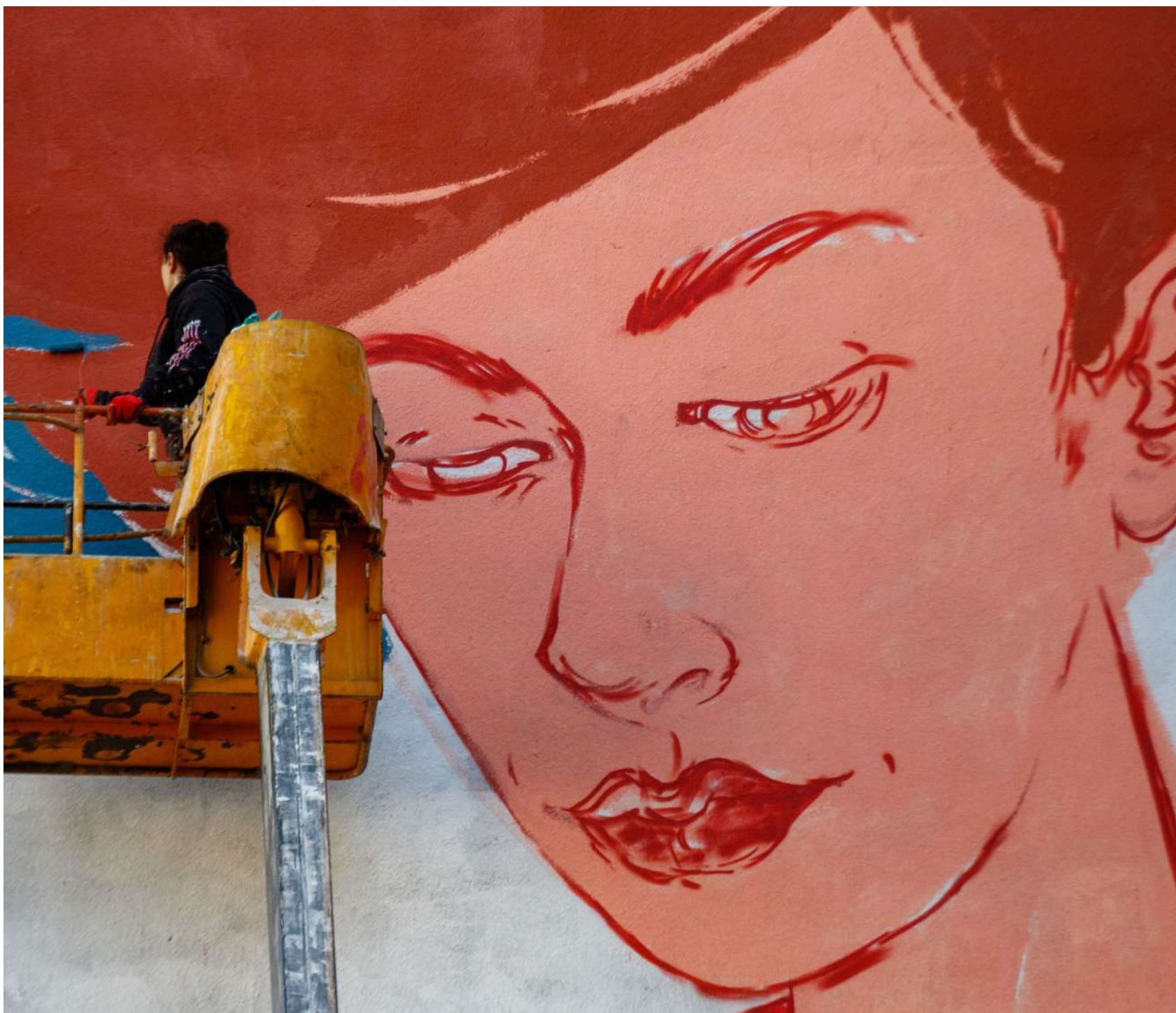

The artist became known to the public under the pseudonym KOSKA32. His tag "KOSKA," repeated in thousands of variations, different forms, and color combinations, is scattered across the streets of Tbilisi. Yet the visual world KOSKA creates on canvas remains largely unfamiliar to many. These are surreal paintings with a magical color palette, where billions of small narrative lines unfold works that turn into a continuous adventure, offering the viewer

ever-new signs and parallel narratives. KOSKA became interested in painting and surrealism in Berlin during his final year of school, when the city's streets and his immediate surroundings awakened in him an entirely new form of self-expression. This form is free from classical rules and rigid dogmas; what matters here is capturing one's own thoughts, trusting them, and following instinct. The artist is also a film director who works with documentary cinema. At first glance, surreal painting and documentary film appear radically different: in one, the author follows an inner voice; in the other, the external world, people, and the logic of process. Yet both are forms of documentation, one of a psychic and emotional reality, the other of the physical world. For KOSKA, the manner of working on walls and on canvas is almost identical: it is built on intuition, spontaneous irregularity, and narratives that emerge through the process itself. Today, his main interest lies in merging graffiti and painting on canvas, dismantling the barriers between distinct visual languages. His recent works already demonstrate a fully realized synthesis of this approach.

מחצית צליל

· TAMOOZ ·

დავამთავრე თბილისის სახელმწიფო სამხატვრო აკადემია, პროფესიით ვარ გრაფიკოს დიზაინერი, თუმცა ამ პროფესიით არასოდეს მიმუშავია. კედლებზე ხატვა 2007-2008 წლებში დავიწყებავშვობაში ჩემთვის დიდი ინსპირაცია იყო იმდროინდელი დასავლური გრაფიტი კულტურა, რომელსაც ამერიკული ფილმებიდან და მუსიკალური არხების, ძირითადად MTV-ს საშუალებით ვეცნობოდი. ჩემთვის დიდი შთაგონების წყარო იყო საფოსტო ბარათები და ფოტოები, რომლებსაც ამსტერდამიდან ემიგრანტი მამა მიგზავნიდა. ამ ბარათებზე გამოსახული იყო ამსტერდამის ქუჩებში, შენობების ფასადებზე, მატარებლებზე გაკეთებული გრაფიტი. ასევე, ვხედავდი ქუჩის ხელოვნების სხვადასხვა მიმართულებას, როგორც არის სტენსილის ტექნიკით შესრულებული ნახატები, მიურალები და ა.შ. მხატვრის ოჯახში დავიბადე, ბავშობიდან ვხატავ, თუმცა ტრადიციული ფერწერა და სახელოსნოში თევობით გამოკეტილი მუშაობა არასდროს მიზიდავდა, ჩემს თავს ყოველთვის უფრო დინამიურ და მოძრავ გარემოში ვხედავდი. თავდაპირველად იყო ინტერესი ამ კულტურის მიმართ. შემდეგ განვითარება, სფეროს სიახლეებთან ახლოს ყოფნა და სხვა მხატვრების აღმოჩენა. ჩემთვის გრაფიტი ოცდამეერთე საუკუნის ხელოვნებაა, ვერ ნახავთ ვერცერთ თანამედროვე ქალაქს, სადაც ის არ არის წარმოდგენილი. გრაფიტი არ არის მხოლოდ გამოსახულება ან პროტესტი, ის ამერიკული ჰიპ-ჰოპ კულტურის ერთ-ერთი ნაწილია. ჰიპ-ჰოპი კი თავდაპირველად იყო გეტოებში მცხოვრები ადამიანებისთვის თავის გამოხატვის და კომუნიკაციის მხატვრული საშუალება. მიუხედავად იმისა, რომ ჩემი თაობა ბავშვობაში ამ კულტურას ბეჭდური თუ ტელე მედიის საშუალებით ეცნობოდა, მისი დმოჩენისთანავე მივხვდი რომ ჩემთან ძალიან ახლოსაა. ვერ ვიტყვოდი, რომ ეს დაგეგმილი მქონდა, მაგრამ მოხდა ისე რომ, ხელოვნების ამ მიმართულების მიმართ ინტერესმა და სიყვარულმა გრაფიტი კულტურის ნაწილი გამხადა, მისი დაწყებისთანავე ჯერ საქართველოში და შემდეგ უკვე საერთაშორისო სცენაზე. 2012 წლიდან ყოველ წელს ვიღებ მონაწილეობას ურბანული ხელოვნების ფესტივალებში, საქართველოში, ევროპასა და აზიაში. ასევე, 2018 წლიდან ბრიტანეთში ვარ wom.collective-ის წევრი. ეს არის ქალი სტრიტარტისტების გაერთიანება ლონდონში.

TAMUNA TSAKHNAKIA

TAMOONZ.

I graduated from the Tbilisi State Academy of Arts as a Graphic Designer, but I've never worked in that field. I've always wanted to create more than just a product design. I started drawing on walls around 2007-2008. As a child, my biggest inspiration was graffiti culture, which I knew from American movies and the music industry, MTV shows. Additionally, I was very passionate about the postal cards and photos sent to me from Amsterdam by my emigrant Father. These cards were filled with letters painted on buildings of the City, on trains, etc., also images in various forms like stencils and murals. I grew up in a family of Artist and have been drawing since childhood, but traditional painting and studio work never satisfied me. I always envisioned myself in a more dynamic and creative environment with constant activity. Initially, I became interested in this culture after encountering graffiti, wanting to understand street art and explore other forms of street expression. If you look closely, there's no modern city without Graffiti; it's not just about expression or protest – it's part of the larger American hip-hop culture. Hip-hop started as a way for people in poor neighborhoods to express themselves, so I can say it is another visual language of communication. Even though my generation learned about this culture through the media and journals, I felt a very strong connection to it. I can't say I t was in my plans, but my interest and passion for this art form naturally made me part of the beginning of graffiti culture in Georgia, and then on the international stage. I actively participate in street art festivals across Europe and Asia since 2012. I've also been a member of wom.collective in the UK since 2018, an association of female street artists based in London.

MASHOLAND

Masholand არის პარალელური სამყარო, რომელიც პირველად 2013 წელს აღმოვაჩინე და 2014 წელს ვიზუალურ ბრენდად ვაქციე. ეს არის სიურ-რეალისტური პერსონაჟებით, ადგილებითა და ისტორიებით სავსე სივრცე, რომელიც სხვადასხვა მედიუმით გამოიხატება, მათ შორის მურალებითაც, რომელთა მეშვეობით წარმოსახვა ქალაქის რეალურ ქუჩებში გადმოდის.

დღეს Masholand ჩუმად, კულუარებში აგრძელებს განვითარებას. იგივე ხელოვანი ავითარებს სრულიად ახალ პროექტს Mebaduri, რომელიც მხოლოდ ერთ პერსონაჟის თვალთა დასახულ ყოველდღიურობაზე გვიყვება. მეზადური იჭერს იდეებს, როგორც მეთევზე თევზს.

MASHOLAND
MASHOLAND
MASHOLAND
MASHOLAND
MASHOLAND
MASHOLAND

MASHOLAND MASHOLAND MASHOLAND

Masholand is a parallel universe I first discovered in 2013 and developed into a visual brand in 2014. It is a world of surreal characters, places, and stories expressed through multiple media, including murals that bring imagination into real streets. Today, **Masholand** continues to evolve quietly, behind the scenes. The same artist is developing an entirely new project, Mebaduri, which narrates everyday life as seen through the eyes of a single character. Mebaduri catches ideas, like fisherman catches fish.

Image credits: Město=Galerie, ibug festival (Micha Von Vau), Niko Movement x Bog

Chill One

მე ვარ ჩილ| Chil One, პიონერი ქართველი გრაფიტი მწერალი, 16 წლიდან ამ საქმეში, „ფაბრიკაფიტი“ ფესტივალის და „გრაფიტი ბეთლების“ თანაორგანიზატორი, გრაფიტის სკოლის დამფუძნებელი და მენტორი, ქართული ანბანის გრაფიტის ტანსაცმლის სერიის ავტორი.

გრაფიტი თანამედროვე სახვითი ხელოვნების ყველაზე თავისუფალი, უშუალო და დიდი მუხტის და იდეის მატარებელი მიმდინარეობაა, რომელიც ინდივიდუალურ თვითგამოხატვაზეა ორიენტირებული და ქალაქთან კომუნიკაციის ყველაზე პირდაპირი ფორმაა. პიპპოპ კულტურის ერთერთი მთავარი ელემენტია გრაფიტი, ერთერთი საბაზისო ადამიანური ინსტინქტის, საკუთარი კვალის დატოვების ხელოვნების დონემდე აყვანილი გამოვლენებაა.

ძირითადად ვხატავ სულ ქართულად, რაც ჩემი აზრით ძალიან მნიშვნელოვანი საქმეა იმიტომ, რომ ქართული ანბანი თავისი უნიკალური მოხაზულობით და დინებით(flow) გამორჩეულია დამწერლობებში. დიდი და მდიდარი ისტორია აქვს ქართულ ტიპოგრაფიას და მისი ყველაზე თვითმყოფადი და ავთენტური ვარიანტი თანამედროვეობაში არის გრაფიტი.

ამიტომაც CES-თან კოლაბორაციაში შევქმენი გრაფიტის კურსი, სადაც დეტალურად გავცემ იმ ცოდნას, რაც დავაგროვე ამ წლების განმავლობაში.

CHIL ONE

I am Chil | Chil One, a pioneering Georgian graffiti artist active in the field since the age of 16. I am a co-organizer of the "Fabrikafiti" festival and "Graffiti Battles," the founder and mentor of a graffiti school, and the author of a graffiti-based clothing series using the Georgian alphabet. Graffiti is the freest and most immediate form of contemporary visual art, carrying a powerful charge of energy and ideas. It is centered on individual self-expression and represents the most direct way of communicating with the city. As one of the core elements of hip-hop culture, graffiti elevates one of the most basic human instincts, the desire to leave a mark, into an art form. I mainly paint in Georgian, which I consider extremely important, because the Georgian alphabet stands out among writing systems for its unique shapes and flow. Georgian typography has a long and rich history, and its most distinctive and authentic contemporary expression can be found in graffiti. That is why, in collaboration with CES, I created a graffiti course where I share in detail the knowledge and experience I have accumulated over the years.

TABU92

დავიწყე განვითარების კუთხის ასამაღლებლად ისეთი ნახატებისა და წარწერების გაკეთება, რომ ზოგისთვის ინტერესი გაეჩინა, კითხვები, რომ პასუხები ეძიათ და ნებისმიერი პასუხიდან კიდევ უამრავი კითხვა დაგადებულყო. სულ მუდმივ თვითშეგნებაში ყოფილიყო აღაშინი...

ახლა კი, მხოლოდ საპროტესტოს ვხატავ და იქაც მიწა სილაგაზე და ღრმა ქვეთქსტი დავდო. მოგზაურობა მიწა, თუნდაც ერთი კვირით მაინც, მაგრამ რუსთაველს ვერ ვმოვებ, არადა მოგზაური იუთუბერი მიწა ვიყო, თუნდაც არავინ დამაფინანსოს უამრავ ნახატების გამო, ჩემით უფასოდ, ავტოსტოპით იქნება, თუ გამოფენით, კრინდის ან ნახატის გაყიდვით, სადღე თავისუფალი შეკვეთით მოხატული კედლითა და ა.შ... მაგრამ ჩემს ქალაქს თუ გავცდი, მაქსიმუმ საღებავზე და მის იქით რუსთაველზე..

I started making these drawings and inscriptions to raise awareness... to spark interest for some people, questions, so they would search for answers and from any answer a lot more questions would be born... so the person would be in constant self-discovery... Now though, I only paint protest art, and there too I want to place beauty and deep subtext. I want to travel, even just for a week, but I can't leave Rustaveli, even though I want to be a travel YouTube, even if nobody funds me for the views, doing it myself for free, hitchhiking maybe, or with an exhibition, selling a print or a painting, or a mural commission somewhere... but if I leave my city, it's max for paint and beyond that back on Rustaveli..

იქნება

ARIALI

უჩინარობა

ყველაფერი კნოა ღ ნაყარი

14, M. Kostava ST. 0108 Tbilisi, GEORGIA
+995 555 551 171
reachart.visual@gmail.com
@ReachArtConsulting
reachart.visual

Photo on COVER – Mariam ShergelaSvili

**Publishing and Concept
Editor-in-Chief
Design
Translation and Editing**

- Thea Gogvadze (Tea Nili)
- Mariam Shergelashvili
- Irina Kacharava - iStudio
- Archil Chikovani

Photo credits

All photos are provided
by contributors

Coordinator:

- Lizi Lakia

ფოტო ყდაზე: მარიამ შერგელაშვილი

გამომცემელი და კონცეფტია

- თეა გოგუაძე (თეა ნილი)

მთავარი რედაქტორი

- მარიამ შერგელაშვილი

დიზაინი

- ირინა კაჭარავა - iStudio

თარგმანი და კორექტურა

- არჩილ ჩიქოვანი

ფოტო

ყველა ფოტო
მონტაჟებულია
კონტრიბუტორების მიერ

კოორდინატორი:

ლიზი ლაკია

IMPRESSUM

გავლენა GAVLENA

ISSN 2667-9728 (Online)

In cooperation with

iSTUDIO GRAPHIC DESIGN
LABORATORY

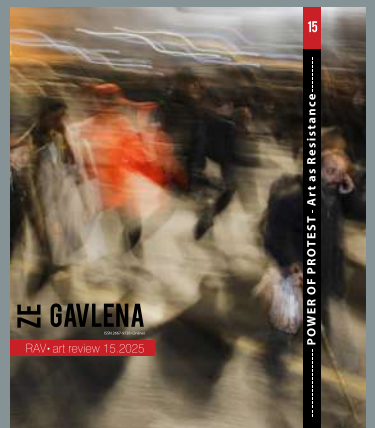
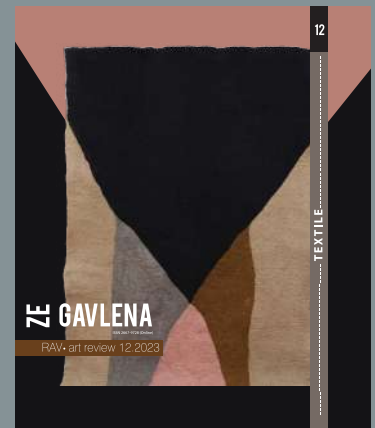
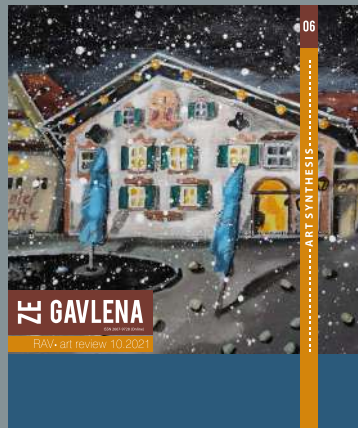
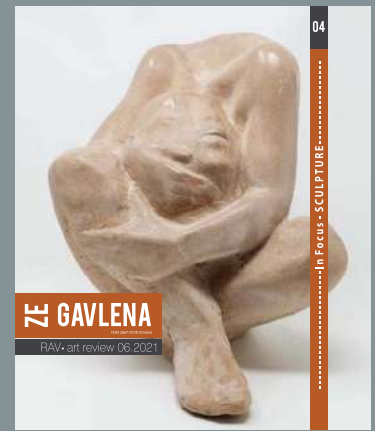
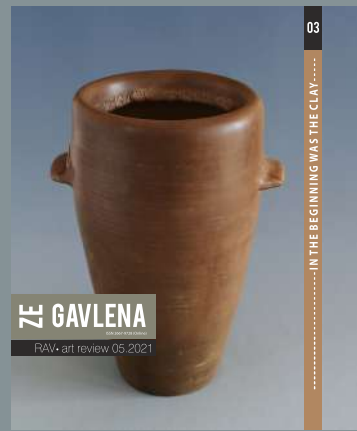
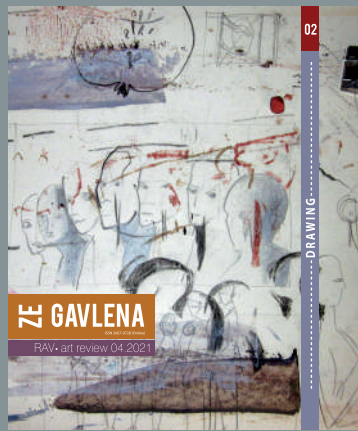
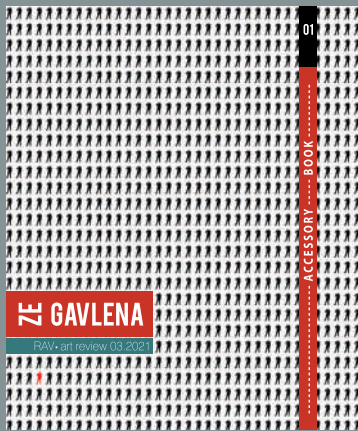
14, M. Kostava ST. 0108 Tbilisi, GEORGIA
+995 599 502 500
irina.kacharava1@gmail.com
@istudiolab
istudiolab
www.istudiolab.ge

This work, including its parts, is protected by copyright. None of the materials may be redistributed or reproduced, in whole or in part, in any form by any means without the consent of the publisher and the author. This applies to electronic or manual reproduction, including photocopying, translation, distribution and other forms of public accessibility

ეს ნამუშევარი, ყველა ნაწილის ჩათვლით, დაცულია საავტორო უფლებებით. დაუშვებელია ნამუშევრის, მთლიანად თუ ნაწილობრივ, ნებისმიერი ფორმით გამოყენება, გავრცელება, ან გადაღება გამომცემლისა და ავტორის თანხმობის გარეშე. ეს ვხედავთ ელექტრონულ თუ მექანიკურ მეთოდებს, მათ შორის ფოტოასლის გადაღებას, თარგმანს, და საზოგადოებისთვის ხელმისაწვდომობის სხვა ფორმებს.

Digital Publication - [www. http://reachartvisual.com/](http://reachartvisual.com/)
ISSN 2667-9728 (Online)
© Reach art Visual 2021
I/D 4045922295 - Georgia

Zē GAVLENA
in 2026 New Chapter Coming Soon